

ПРЕДРАТНИ ПЕРИОД

ТЕРЕНАЦ • РАД У „ЦЕПТЕРУ” • РОСИН МЕЛЕМ • ГОРАН, МИРЈАНА,
ШЕФКЕТ И ЛЕПА • УЗВРАТ ДОБРИМ И ПОМОЋ ОД НЕВИДЉИВОГ

Мој пут по трњу почиње септембра 1991. године, када се и на сарајевским небом осјећао мирис ратних страха, које су већ биле захватиле сјеверозападни дио наше некадашње државе, а траје све до данас тј. децембра 2001. године. Докле ће трајати тај грађански рат то нико не зна, па ни они који трасирају и креирају тај рат.

Ја сам више од пола радног вијека провео радећи по теренима, као теренац, како су популарно називани ти људи, било у својој земљи или ван ње. То ми је омогућило да себи и својој породици обезбиједим пристојан животни стандард, који ће убрзо по стицању нестати као јутарња роса. Једно вече комшиница Мира позва мене и моју супругу Смиљку на кафу. Мира је била наставница, а муж јој виши официр. И поред добрих плата у вечерњим сатима су се бавили презентирањем и продајом посуђа „Цептер”. У томе су били јако успјешни и догурали су до звања менаџера, то значи да су стекли услове да сами оформе групу сарадника, која би радила за добар проценат. Мене је заинтересовао рад у „Цептеру”, па смо се и ја и моја супруга Смиљка укључили у посао. Од септембра до децембра 1991. године били смо догурали

до звања менаџера (са 84 поена, а било је потребно 80 поена мјесечно).

Те јесени, захваљујући раду у „Цептеру”, комшиница Мира и њен муж Горан купили су нова кола “Шкоду-фаворит”. Добро возило, мала потрошња горива. Прва возња је била уједно и пробна, од Сарајева до Српске Црње у Банату, гдје су живјели Горанови.

Али у повратку кући, пред самим Сарајевом, на Равној Романији, доживе удес, судар са аутобусом. Два одрасла сина и супруга Мира прошли су са лакшим повредама, али је Горан теже повријеђен, поломљене су му кости лица. Провео је у војној болници два до три мјесеца. Када је изашао из болнице имао је дренажу у лицу, а ране су му тешко зарастале.

Моја Смиљка и ја смо са дјецом те јесени као и сваке претходне ишли у Гајдобру, у Бачку, гдје су живјели Смиљкини родитељи, као колонизовани Херцеговци, још од 1946. године. Њена мајка Роса била је позната у Гајдобри као сналажљива жена. Свако жив се њој обраћао за помоћ и нико из њене куће није изашао а да није рекао: „Хвала ти Росо”. Тада јој је Смиљка испричала како је комшија Горан настрадао на Романији. Роса се замислила како би могла помоћи нашем комшији.

Када смо се паковали за повратак у Сарајево, кола су као и обично „легла” под теретом разних пољопривредних производа, чинило се да више ништа не може стати, али се опет нашло мјеста за једну теглу Росиног мелема, који је справљала од прасећег сала и љековитог биља.

По повратку у Сарајево, Смиљка је мелем дала Мири. Послије неколико дана употребе мелема, рана се осјетно промијенила набоље. У болници су извадили катетере, јер више нису били потребни. Љекари и болничко особље су се чудили како је рана брзо замладила. За

непуних десет дана Горан је био сасвим други човјек. Из рана је извучена нечистоћа, кожа је замладила тако да се тешко уочавала повреда. Он је само ријеткима открио тајну тако брзог оздрављења. Један од тих ријетких била је и њихов менаџер код „Цептера” и кућни пријатељ, госпођица Мирјана.

Једног поподнева код нас дођоше Мира, Горан и Мирјана. Послије уобичајеног поздрава, Мирјана нам исприча како она живи са ујаком, који је већ пет година непокретан и лежи на постељи. Боли га кољено и љекари му предлажу операцију, други лијек немају, а он не жели операцију. Она не зна шта је у питању само зна да он не може да стане на ногу и моли нас ако можемо да јој набавимо тај мелем да проба. Одмах сам јој дао једну кутијицу. Прошло је десетак дана, а на врата нам позвони Мирјана . Уз ријечи захвалности предала је Смиљки двије пуне кесе поклона. Послије пет година мучења Мирјанин ујак је коначно устао из кревета. Срећи није било краја. Мелем је Мирјана прозвала чудотворним. Било нам је драго да смо могли помоћи болесном човјеку. Мирјани смо дали још једну кутију а за плаћање ни смо хтјели ни чути.

Те јесени сам имао доста посла на викендици. Правио сам дренажу на плацу па су ми требале перфориране цијеви. Знао сам да их производи „Сигма” један од огранака мога предузећа. Случај је хтио да у производњи бетонских елемената и то баш на утоваривачу ради машиниста Шефкет, који је далеке 1975/76, радио са мном на градилишту у Либији. Назвао сам „Сигму” и питао за Шефкета. Рекли су ми да је прошле године (1990) отишао у пензију због болесне ноге. Ја сам истога дана отишао да обиђем старога друга. Нашао сам га да лежи у кревету непокретан. Показао ми је своју лијеву ногу. Ис-